

BUKVICE

8

BUKVICE

8

ZBORNIK
LITERARNIH, LIKOVNIH IN GLASBENIH IZDELKOV
UČENCEV OŠ BRATOV POLANČIČEV MARIBOR

SAMOZALOŽBA
Maribor 2009

SPOŠTOVANI UČENCI! SPOŠTOVANI MENTORJI!

Velikokrat so se mi v življenju potrdile besede Edith Wharton:

»Rada bi razumela, kaj imajo v mislih ljudje,
ko pravijo, da je življenje prazno;
zame je življenje čudovita avantura,
veličastna kot zarja ob sončnem zahodu.«

Ko sem bila vaših let, sem ob prebiranju knjig obiskala najskrivnostnejše koticke sveta, doživljala vse tisto, kar so doživljali moji knjižni junaki, z njimi jokala, se z njimi smejala, spoznala težave in radosti prve ljubezni ... Ob branju knjig je bilo zame življenje ena sama čudovita avantura. Takrat sem se najbolj jezila na svojo mamo, ki me je s klici velikokrat iztrgala iz tega čarobnega sveta.

V teh dneh sem doživela življenje še kot veličastno zarjo ob sončnem zahodu ob prebiranju vaših prispevkov v najnovejših BUKVICAH. Ponosna sem na vsakega izmed vas, naši najmlajši in malo starejši »Prešerni«, »Župančiči«, likovni in glasbeni ustvarjalci! Zahvala vašim mentorjem! Prepričana sem, da bodo uživali v Bukvicah tudi vsi tisti, ki jih bodo odprli.

Naj naše življenje nikoli ne postane prazno, zato se igrajte z besedami še naprej - ob branju ali pisanju. Uživajte v likovnem in glasbenem svetu.

Razume še kdo, da je življenje čudovita avantura, veličastna kot zarja ob sončnem zahodu?

Brigita Smogavec, ravnateljica

FRANCE PREŠEREN

1849

2009

Renee Razbočan, 9. b

SRCE JE PRAZNO, SREČNO NI

Srce je prazno, srečno ni,
oblito z bolečino, oblito s skrbmi,
srce je prazno, srečno ni,
letelo bi, prosto, zaman stoji,
ker vem preprosto, da ne boš prišel ti.

Srce je prazno, srečno ni,
je neposlušno, ugovarja mi,
srce je prazno, srečno ni,
on gre svojo pot,
takšno kakor ti.

Srce je prazno, srečno ni,
saj del tebe nikoli ne bo,
srce je prazno, srečno ni,
a le srce, bo vedno čisto.

Žiga Mumel, 9. a

DOLGOST ŽIVLJENJA NAŠEGA JE KRATKA

Memento mori

Dolgost življenja našega je kratka.
Kaj znancov je zasula že lopata!
Odprte noč in dan so groba vrata;
al dneva ne pove nobena pratka.

Pred smrtjo ne obvarje koža gladka,
od nje nas ne odkupjo kupi zláta,
ne odpodí od nas življenja tata
veselja hrup, ne pevcov pesem sladka.

Naj zmisli, kdor slepoto ljubi svéta,
in od veselja do veselja leta,
de smrtna žetev vsak dan bolj dozóri.

Znabiti, de kdor zdéj vesel prepeva,
v mrtvaškem prti nam pred koncam dneva
molché trobental bo: "Memento móri!"

France Prešeren

Ko sem prebral Prešernovo pesem, sem se zamislil in se vprašal: Kakšne volje je bil takrat pesnik, da je napisal tako pesem? Po pesmi in po poznavanju njegovega življenja bi lahko rekel, da je imel takrat bolj pesimističen pogled na svet. Že takrat se je zavedal, da njegovo življenje lahko hitro ugasne. A se je mogoče

tudi on takrat vprašal - Kaj pa je sploh smisel življenja, če tako vsi umremo? Za koga živimo? Za dekle? Za starše? Ker se bojimo smrti?

Tudi nam se zastavlja ogromno takih vprašanj in včasih se tudi sami vprašamo: Kako dolgo bomo še živeli? Takšna vprašanja se nam pogosto pojavljajo takrat, ko nam nekdo umre. O tem sem začel razmišljati prejšnji teden, ko mi je nepričakovano umrla babica. Takrat se je moj pogled na svet precej spremenil.

Prejšnje leto so delali anketo o smrti. Ogromno ljudi so vprašali, če bi želeli vedeti točen datum in uro svoje smrti. 90 odstotkov jih je odgovorilo z ne. Tudi jaz bi odgovoril z ne. Mislim pa, da nihče ne bi mogel napovedati moje smrti, ker je moje življenje odvisno od mojih korakov in dejanj skozi življenje in ker si sam rišem pot. Je pa res, da se dosti ljudi odloča za napačne korake skozi življenje in ti so lahko usodni. Vse se lahko kaj hitro spremeni. Nikoli ne vemo vnaprej, kaj se bo zgodilo. Nihče ne ve, kdaj bo umrl.

Že prva vrstica zgornje pesmi nam pove, da je naše življenje kratko. Ampak to je le misel Franceta Prešerna. Takrat se je verjetno zavedal svoje zagate. Iz pesmi lahko izvemo, da nas pred smrtjo ne reši ne gladka koža, ne kupi zlata, pa tudi če si prikupen, se ne izogneš smrti. V to delno verjamem. Če bi bilo res, kdo pa potem odloča o našem življenju, kdo spremlja naše korake? Če je res nad nami nekdo, ki o vsem tem odloča, zakaj nas ne pusti živeti? Zakaj nam hoče slabo in nas ubija ter s tem povzroča samo zmedo? In v zadnji kitici

izvemo, da smrt lahko pride nepričakovano. Četudi si bil zjutraj nadvse vesel človek, se ti kaj lahko zgodi in si lahko zvečer samo še v krsti. Nekateri pravijo, da je to sreča, če se izogneš smrti. Na primer Nejc Zaplotnik, ki v knjigi Pot velikokrat pripoveduje, kakšno srečo je imel v gorah. Njegov pogosti problem so bili plazovi. Ti so se velikokrat usuli, ampak je vedno za las ušel nevarnosti. Če ni vedel za plazove in se jim je za las izognil, pomeni, da je imel srečo. Jaz mislim, da ni nikakršne usode, ampak je moja prihodnost odvisna od sreče, mojega razmišljanja in mojih dejanj.

Sebastjan Jemec, 8. b

Rebeka Hoj, 9. b

KAM?

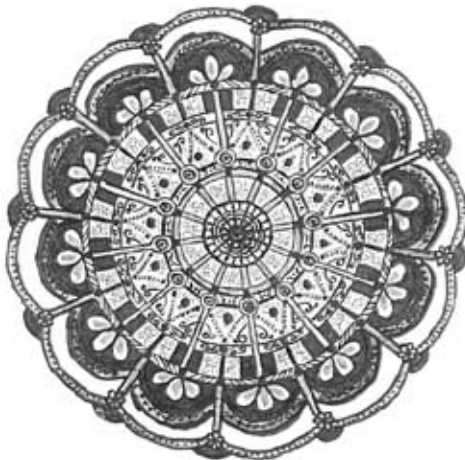
Mnogo je v življenju poti,
ki jih sam izbereš,
odločiš se ti.
Če pesmi pisati znaš
in knjige rad imaš,
ti drugega ne preostane,
kot da pisalo človek v roko vzame.
Če nasprotne ti ležijo stvari,
potem pač pesništvo zate ni.

Sreča in ljubezen, zdravje in bolezen,
vsi k življenju sodijo,
če imaš še pogum,
toliko boljše,
saj si vsak dan boljše volje.

Življenje je kot ura,
nič ne reče,
vendar vztrajno teče.
Vse stvari so minljive,
vendar kdo pa pravi,
da niso zanimive.
Ljudje se spreminjamo s časom,
ne glede na stvari,
vendar okrog nas svet neprestano hiti.

So slabe stvari v življenju,
skozi katere enostavno moraš iti,
če želiš sploh kam priti.
So stvari, so poti, so ljudje,
ki jim življenje od rok ne gre.
Vse bi lahko uredili,
če bi način razmišljanja spremenili.

So morja, so reke, so otoki,
so prepreke, so mostovi
in prazni zidovi,
ki ti na življenjski poti stojijo.
Vendar so tukaj še dobri ljudje,
ki jim ni vseeno,
v katero smer tvoje življenje gre.

Sebastjan Jemec, 8. b

Tine Fluher, 9. b

KAM?

Kam gre naš svet?

Zakaj ljudje v veliki večini nismo sposobni upoštevati 12. člena človekovih pravic: »Nikogar se ne sme nadlegovati s samovoljnim vmešavanjem v njegovo zasebno življenje.« Zakaj je v nas tako močna želja po dokazovanju in zmagovanju. Naše vrednote so biti popularen, bogat itd. Zakaj je mesto na družbeni lestvici merilo za zadovoljstvo. Ne razumem sošolcev, ki poskušajo spremeniti druge. Iskati moramo svojo pot. Človek lahko spremeni samo samega sebe!

Torej moram biti potrpežljiv in hoditi po svoji poti. Dobro to razumem doma v domačem okolju, kjer me imajo vsi radi in nihče ne tekmuje z mano. Grem pomirjen v posteljo. Naslednji dan v šoli pa ista pesem. Želim, da prenehamo s tem. Pa spet slišim mamin glas: »Tine, ne moreš spremeniti drugih, tvoja naloga je, da spremeniš sebe.« Vendar je to začaran krog.

Ampak saj je dozorevanje dolgotrajen postopek, ki traja vse življenje, samo potrpežljiv moram biti, se držati načel in zvesto slediti ciljem.

Sebastijan Krajnc, 9. a**KAM?**

Sprehodil se je na zapuščen vrt pred hišo in se zazrl v sivo, oblačno nebo. Počutil se je bedno, bolela ga je glava od prejšnje noči. Prižgal si je cigaro, roke so se mu tresle. Počasi je začelo deževati. Poslušal je zvok vodnih kapljic, ki so udarjale po žlebu. Bilo je pomirjujoče. Zaprl je oči in si v mislih zavrtel zadnjih nekaj mesecev. Dnevi so minevali kot po tekočem traku. Od Andrejeve smrti sta minila že dva dobra meseca, pa se še ni postavil na noge. Vedno več slabih novic, prijatelji so vsi po vrsti umirali, nič več ni bilo veselja, radosti, vse je počasi tonilo v mraku. Za pisanje ni našel nikakršne motivacije, samo razmišljal je, kdaj bo še on zbolel in izdihnil. Skorajda nobena stvar, ki si jo je zadal, se ni uresničila. Dež se je postopoma jačal. »Pa saj nima nič več pravega smisla,« si je mislil in se odpravil v hišo.

Notranjost je bila opremljena skromno, pohištvo preprosto, stene umazane in parket uničen. Ampak še vedno je začutil drobec ljubezni, vsakič ko se je vrnil sem. Rekel mu je lahko dom. V temni predsobi je stalo mlado dekle, lepe postave in obraza. Le bežno jo je ošinil z očesom in pozdravil ter se zleknil na leseno posteljo. Bil je zanemarjen, debel in izmozgan kot še nikoli, spal je le stežka. Ana ga je poljubila na potno čelo. Najraje bi se ji izpovedal, ampak še za to ni imel

energije in ni je hotel še bolj obremenjevati. Kaplje, ki so udarjale ob okensko polico, so ga po dolgem času počasi zazibale v globok spanec. Prebudil se je, ko je bilo zunaj že temno, Ana je spala zraven njega. Zasmilila se mu je, saj se je sam zavedal svoje béde in se spraševal, kako dolgo mu bo sploh še stala ob strani. Ljubila ga je, želela si je normalne meščanske družine z mnogimi otroki, ampak on se je bal, da tega ne bo zmožen. Nedavno jima je umrla prva hčerka, Rezika, ko je bila še dojenček. Spomnil se je Anine žalosti tiste dni in jo pobožal po laseh.

Deževati je prenehalo, ampak ceste so bile še polne vode. V svojem značilnem črnem plašču in s klobukom na glavi se je France sprehodil vzdolž temne ulice. Na vsakih nekaj metrov mu je obcestna svetilka potegnila obraz iz teme. Kmalu je pred seboj zagledal že dobro znan napis »PRI VOGLARJU«, ki je označeval majhno gostilno, pravzaprav bar, v katerega je pesnik zahajal vedno proti večeru. Sedaj že dobri znanci so ga pozdravili, nato pa se je pridružil drugim v glasnem petju:

Iz pera gre v grozdek,
la vendi, undi grozdek,
grozdi grozdula vendijo,
oj grozdek, živijo!

Za trenutek se mu je zazdelo, da je zagledal svojega očeta skozi zarošeno okno gostilne. Z dejstvom, da ga oče ni podpiral v marsičem, se je že davno sprijaznil.

Sedaj ga je spet zapeklo iz dna duše. Samo privid je, se je prepričal in nadaljeval:

Iz grozdka gre v škafek,
la vendi, undi škafek,
škafi škafula vendijo,
oj škafek, živijo!

Noč je počasi minevala. Prepeli so skorajda že vse pivske pesmi, ki so jih znali. Pogledal je na uro, ki je odbila štiri zjutraj. Prva zarja je bila že na obzorju. Počasi se je odpravil domov.

Tako nekako so v tistem času minevali skorajda vsi pesnikovi dnevi, patetični in polni žalosti. Ampak razlogov za to je imel preveč. Njegovo življenje je bilo, predvsem v kasnejših letih, zelo težko. Vedno nova in nova razočaranja v ljubezni, umirali so mu prijatelji in znanci ter sorodniki. Nekega ritma v življenju ni našel nikoli. Venomer ga opisujejo kot neizmerno dobrega in mehkega ter romantičnega. Mislím, da je to na dnu duše tudi bil, ampak življenje do njega ni bilo prijazno. Realnost je najverjetneje daleč od tega.

Ampak to v bistvu niti ni toliko pomembno. Ni pomembno to, kar ni bil, ampak to, kar je, in brez vsakršnega dvoma lahko trdimo, da je France Prešeren največji slovenski pesnik in to priznanje je tudi skorajda največ, kar lahko damo v njegov spomin.

(Ijudska pivska pesem: Iz zemlje gre v trsek)

Lara Iva Dreu, 9. a

URŠKA 21. STOLETJA
(France Prešeren - Povodni mož)

Urška, deklica prevzetna,
njena frizura je vsa umetna.
Na zabavo se je odpravila,
da bi se vsaj malo pozabavala.
Ni ji bilo do plesa, bilo ni nobenega,
ki ne bi poznal njenega slovesa.
Ona fante je lovila,
najprej jih je malo opila.
Vsi so skakali za njo,
vendar se je odločila,
da nedostopna bo!
Ošabnost in prevzetnost,
bili sta njeni vrlini,
upirala se je vsaki violini.
Na vsaki prireditvi, po vsaki zavrnitvi
novo žrtev je iskala.
To od daleč je opazoval
moški vsakemu neznan.
Bil je Povodni mož;
Urški je rekel: Še obžalovala boš!
Stopil je do nje, prijel jo za roke.
Zapleši z menoj, je dejal
ter ji malo na dušo zapihal.
Med njunim plesom so ju vsi občudovali,
Urška si je mislila: Tale je pravi!

Vendar se je kmalu utrudila in omenila,
da bo domov zamudila.
Povodni mož se je ponudil, da odpelje jo domov.
Kmalu za tem sta krenila,
v njegov nov ferrari stopila
in že sta po cesti divjala,
njuna vožnja ni imela ne konca ne kraja.
Urška se je prestrašila, globoko je vdahnila.
Povodni mož jo je miril: Le mirno, le mirno,
nič ti ne bo, le tvoja ošabnost kaznovana bo!
In res sta zavila, v reko potonila.
Videl ju nobeden ni več,
o njiu samo še pesmi pravijo,
da odšla sta preč.

Tanja Koren, 4. b

Nuša Gašparac, 9. a

KAM?

Ljudje živimo trenutek za trenutkom. Naša sedanjost se počasi spreminja v preteklost in spomine. Čas teče, se ne ustavi in za seboj pušča sledi.

Vendar bolj kot o preteklosti razmišljamo o prihodnosti in o stvareh, ki se nam bodo še zgodile. Kujemo si načrte, si zastavljamo cilje in poskušamo svojo prihodnost oblikovati čim svetlejšo. Zavedamo se, da v življenju ne bomo zašli le na dobre poti, ampak se bomo srečevali tudi s slabimi. To je po eni strani dobro, saj tako spoznavamo življenje, se učimo, pridobivamo izkušnje in se zavemo, da nobeno življenje ni popolno. Mogoče pa niti ta razlaga ni popolnoma pravilna, saj je prihodnost negotova in nihče na tem svetu ne ve, kaj ga čaka jutri, čez en teden, mesec, morda leto. Vse se lahko v enem samem trenutku spremeni. Želje in sanje so različne in se s časom spreminjajo. Tako se spreminjajo tudi naši cilji. Dobra šola in služba v naši bližnji prihodnosti pa nista vse. Najpomembnejše vrednote v življenju so ljubezen, zdravje, družina, prijatelji, sreča in veselje. Te vrednote v življenju spoznavamo in z njimi živimo. Kaj ti bo denar, če nimaš ob sebi nekoga, ki ga imaš rad? Kaj ti bo dobra šola, če si bolan in na robu obupa? Predvsem pa je ljubljanim osebam potrebno povedati, koliko nam pomenijo. Morda se ne sliši nič posebnega, je pa vendar nekaj najlepšega, saj lahko tiste skromne besede nekemu polepšajo dan ali celo življenje.

Ciril Kolar, 9. a

POMEN PREŠERNA

Veliko mladih misli, da je branje za mevže, zato ga prezirajo. Posebej pa ne marajo brati Prešerna, saj se s takimi pesniki in pisatelji pogosto ukvarjamo v šoli, pa tudi v življenju se pogosto srečamo z njim. Sam poznam celo nekaj odraslih ljudi, ki ne marajo Prešerna in ostalih znanih pisateljev in pesnikov, ker so jih v otroštvu preveč obremenjevali z njimi.

Ti ljudje so preveč ozkomiselni, da bi razumeli pravi pomen njegovih del. Ljudje ne razumejo, kdaj so bila ta dela napisana. Mislijo, da je lahko napisati takšno besedilo, saj sedaj morda tudi je, sedaj, ko so pogoji za pisanje boljši, ideje postavljene. Vendar če se postaviš v vlogo Prešerna, v njegov čas, je to občudovanja vredno. Ljudje se ne zavedajo, v kakšnih razmerah je Prešeren pisal pesmi, v kakšnih razmerah je živel, a vseeno pisal takšne pesmi. Ne zavedamo se, kaj je Prešeren v resnici naredil za nas, koliko pesmi je napisal za nas, koliko je pripomogel našemu narodu, a vendar ga ne spoštujemo. Še malo pred smrtjo je napisal pesniško zbirko Poezije in jo uspešno izdal, dobil je celo naziv največjega slovenskega pesnika. Žalostno, vendar kruto dejstvo je, da večina Slovencev ni zadosti izobraženih, da bi razumeli pravi pomen njegovih pesmi, da bi razumeli njegov pomen za književnost.

Bojim se, da se to ne bo nikoli spremenilo, in ta veliki

mož ne bo nikdar dobil tolikšnega spoštovanja, kot si ga zasluži. Zato ga morajo ljudje, ki se zavedajo njegove veličine, približati najširši množici.

Nuša Gašparac, 9. a

GAZELA

Ko se je končalo, je bilo zame težko.
Solze, bolečina in upanje pa ostajajo v meni, *vedno*.
Pomembno obdobje v mojem življenju
se izteka in prihaja novo. Tako je, *vedno*.
Vsi mi govorijo, da ti občutki se bodo končali
in prišle nove stvari, ampak jaz to zanikam, *vedno*.
Ali so sploh kdaj čutili enako?
V mojih mislih so vsepovsod, *vedno*.
Še zdaj ni lahko in se ne zavedam, ampak kaj, ko je
konec in ne bo nikoli tako, kot je bilo do zdaj, *vedno*.
Karkoli se bo zgodilo, pozabila ne bom nikoli.
V mojih sanjah, spominu in srcu bodo zavedno in *vedno*.

Gaja Špes, 8. a

RAZMIŠLJANJE O UVODU H KRSTU PRI SAVICI

Prebiram Uvod h Krstu pri Savici, pesnitev pesnika Franceta Prešerna. Ob tem razmišljam o ponosnem Črtomiru, ki se z manjšino svojih vojakov brani proti Valjhunu, sinu Hotimira.

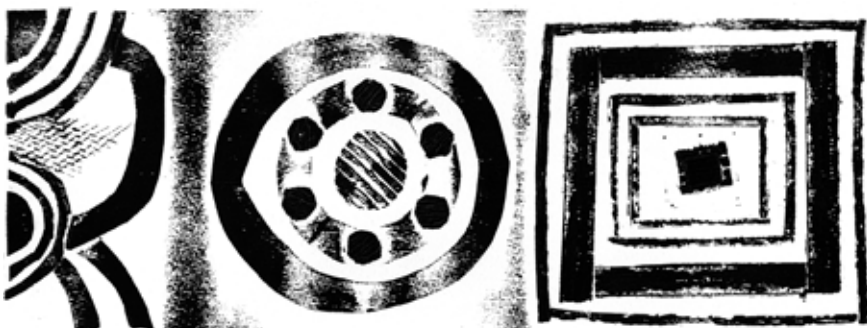
Pred mano vstaja lik veličastnega Črtomira, postavnega fanta mlajših let s svetlimi lasmi in svetlomodrimi očmi, v katerih se zrcalijo pogum, odločnost in neuklonljivost duha. Živo si ga predstavljam, kako stoji pred množico zvestih vojščakov in jim govori svoje znamenite besede: »Manj strašna noč je v črne zemlje krili, kot so pod svetlim soncem sužni dnovi!«. Ne morem si kaj, da ne bi občudovala njegove neustrašnosti in ponosa. Nehote ga primerjam z Iztokom iz knjige Pod svobodnim soncem. Oba se borita za svoje bogove, za vero staršev, oba se borita za svoj narod in nobeden ne klone pod silo tujcev, ki ju skušajo pokoriti za vsako ceno. Sprašujem se, koliko današnjih slovenskih voditeljev ima te lastnosti, ki sta jih premogla Črtomir in Iztok. Ali je sploh mogoče, da v svetu potrošništva in razsipništva, kjer je denar največja vrednota, obstajajo voditelji, ki cenijo te lastnosti bolj kot denar?

Tudi ljudje v slovenskem političnem vrhu so dokazali, da premorejo vsaj nekaj Črtomirovih lastnosti s tem, ko so se postavili za Slovenijo in dokazali, da kljub temu da smo majhna država, nihče drug ne more spreminjati

meja naše države brez našega enakopravnega odločanja. Če bomo sedaj popustili, smo izgubljeni za naprej, kajti zgledi vlečejo in v svetu, kjer grabežljivost ne pozna meja, lahko kar hitro postanemo plen večjih in močnejših sosedov. Nikoli več ne smemo dovoliti, da bi nas kdorkoli zaslužnil in nas imel za hlapce.

Mi, mladi, dandanes ne vemo kaj dosti o grozotah, ki so se dogajale skozi zgodovino našemu narodu, vendar pa bi morali pridobitve do samostojnosti naše države bolj spoštovati. V medijih vse premalo poudarjajo Črtomirove lastnosti, kot so: pogum, zvestoba, domoljubje, ljubezen do naroda, odločnost, pravičnost, tovarištvo, neuklonljivost, predanost in ponos.

Na srečo se vse spreminja in prav tako se spreminja tudi sistem vrednot. Črtomirove besede »Največ sveta otrokom sliši Slave, tje bomo našli pot, kjer nje sinovi si prosti vol'jo vero in postave« pa ostajajo stalnica med vsemi zavednimi Slovenci.

Nina Ciglarič, 7. a

Saša Planinšec, 8. a

DOLGOST ŽIVLJENJA NAŠEGA JE KRATKA

Živel je možak, ki je vedno živel samo za delo. Praznoval ni nobenega praznika, ne božiča, rojstnega dneva, velike noči, pusta ...

Odkar se je rodil, je samo delal. Bil je šolar, inštruktor, gimnazijec in študent. Naredil je tri doktorate, dva magisterija in postal doktor prava. Nazadnje je odprl svojo odvetniško pisarno. Delal je po dvanajst ur na dan. Pri tridesetih letih se je poročil z žensko, s katero sta pol leta po poroki dobila sina. A za tega se možakar ni zanimal, saj je bil preveč zaseden s služenjem denarja. Prva štiri leta je žena še zdržala, da ga nič ni bilo doma razen ponoči. Peto leto pa ji je že vsega dovolj, zato je sklenila, da ga bo zapustila. S seboj je vzela tudi svojega sina. To je možaka tako potrlo, da se je le še bolj zakopal v delo. Od takrat je minilo štirideset let, ko je naenkrat ležal na smrtni postelji zaradi prevelike izčrpanosti. Zato je k sebi poklical svojega sina. Ta na začetku ni želel priti k očetu, a ko je izvedel, da umira, je v takoj prišel k njemu. Rekel mu je: »Najprej se ti zahvaljujem, da si se me le usmilil in prišel na mojo prošnjo. Res mi je žal, da za tebe nisem bolje poskrbel. Odkar umiram, sem imel veliko časa za razmislek. Odkril sem, da v življenju nisem naredil ničesar, kar bi me veselilo. A na žalost sem to ugotovil prepozno. Po cele dneve sem samo delal, ker sem že, ko sem bil majhen,

ugotovil, da življenje v revščini ni kaj vredno. Zato sem se trudil, da bi lahko nekako preživel svojo družino. Ampak ko sem izgubil vaju, je bilo moja tolažba še več dela. Zato sem delal in delal in sedaj sem sam kriv za svojo bližajočo se smrt. Ker pa se učim iz svojih napak, ti svetujem: Dolgost življenja našega je kratka, zato vsak dan živi, kakor bi bil tvoj zadnji. Delaj vse, kar te v življenju veseli.«

To je rekel in izdihnil.

Ana Viher, 8. b

Katja Radmilovič, 8. a

O, zakaj je tvoj odhod nerazumljiv zame?
Da, zanj meni ni razumne razlage.
Razočaranje in strah sta občutka zdaj.
Ah, vem, da te ne bo nazaj.

Gledala in spremljala sem te zadnje dni,
A trpljenja ni mogoče zaustaviti.
Molila sem, da bi minilo.
Ob tebi se je vedno vse spremenilo.

Jabolčni zavitek in lepi vrtovi,
Adam in Eva; to so bili tvoji darovi.
Gaj nebeški zdaj ti je novi raj.

In zdaj sveta maša ti igra.
Z vero si se rodila in z njo odšla.
A v srcu mojem boš večno živa.

Ana Kastelic, 8. a

URŠKA PRI ROZAMUNDI

Potrkala sem na vrata. Stopila sem v čudovito Rozamundino sobano. Sedela je pri lepotilni mizici. Ogledovala je svojo zgubano kožo in blede polt. Res ne vem, zakaj jo vsi občudujejo in mislijo, da je lepa. Nekaj časa sem jo opazovala. »Kako samovšečna je ta ženska!« sem si mislila. Čez čas sem jo pozdravila.

Obrnila se je in me vzvišeno pogledala. Danes bo njena snubitev. Vprašala me je, če bom prišla, vendar sem ji povedala, da ne, ker bo popoldne ples. »Samo srečo sem ti prišla zaželet,« sem rekla in odšla.

Doma so se začele priprave. Oblekla sem si najlepšo rožnato obleko, obula srebrne čevlje, spletla kito in pohitela na ples. Ob sedmih sem stala na sredini plesišča in si ogledovala moške. Nobeden ni bil dovolj dober zame. Čez čas sem pri rumeni mizi opazila junaka. Rozamunda bi mi gotovo bila nevoščljiva, sem pomislila. Želela sem ga omrežiti. Mladenič je to opazil in pristopil. Povabil me je na plesišče. Ker sem si že ves večer želela plesa, sem privolila. Po končanem dunajskem valčku sem ga prosila, če bi šel z mano na prijateljičino snubitev. Privolil je.

Stala sva pred Turjaškim dvorom. Počutila sem se polna energije ter bila zelo samozavestna. Bila sem prepričana, da je Rozamundin zaročenec grši od mojega fanta. Stopila sva v sobano, kjer je bila Rozamunda s

svojim zaročencem. Zagledala sem Ojstrovrharja in naenkrat mi je postalo vroče. Bil je najlepši fant na svetu. Takoj sem si ga zaželela. Tudi Rozamunda si je ogledovala mojega izbranca. Nekaj časa smo vsi štirje samo strmeli drug v drugega, nakar sva se hoteli z Rozamundo pogovoriti na štiri oči. Odšli sva v sosednjo sobo in se dogovorili. Odločili sva se, da jaz prepustim njej mojega izbranca, ona pa meni svojega. Kasneje sva vse to razložili fantoma, ki sta se strinjala. Čez čas pa je nekdo potrkal na vrata. Bila je Rozamundina teta. »Veste, da je v Bosni eno dekle lepše od Urške in Rozamunde?« Spogledali sva se in se odločili, da jo gre Ojstrovrhar poiskat.

Zjutraj je odšel in se ni več vrnil. Čez pet let so mi povedali, da se je poročil z Lejlo, bosansko lepoticco. Od razočaranja sem se odločila, da grem v samostan. Osramočena sem odšla. Od takrat sedim v svoji sobi in nikomur ne odpiram vrat. Že dalj časa nisem videla živega bitja. Po treh letih, ko sem bila zaprta v sobi, sem dobila pismo, v katerem je pisalo:

Draga Urška!

Pogrešam te in šele sedaj se zavedam, kako moram ceniti najino prijateljstvo. Tvoj bivši izbranec je bil v resnici povodni mož, ki me je odpeljal v svoje podvodno kraljestvo. Že dalj časa nisem videla nikogar drugega kot njega. Zares te pogrešam. Oprosti, če sem te kdaj užalila.

Rozamunda

Prebrala sem pismo in si mislila, da sva obe kaznovani za svojo ošabnost in obsojeni na večno samoto. Z Rozamundo sva postali dobri prijateljici. Najina vez so bila pisma. Obe sva si želeli družbe in pogovora, vendar sva se žal postarali osamljeni. Edina tema zadnjih pisem je bilo razglabljanje, ali sva si za mladostniško ošabnost res zaslužili tako hudo kazen. Do zaključka nisva prišli, ker nekega dne, v moji pozni starosti, Rozamundinega pisma ni več bilo. Predvidevam, da se je rešila samote za vedno.

Gašper Gačnik Navodnik, 7. a

Ana Šujica, 8. a

URŠKA 21. STOLETJA

V Mariboru so lepa dekleta slovela,
a fantom po glavi se le Urška je vrtela.
V Sloveniji lepšega dekleta ni bilo,
ob Urški vse se je zasvetilo.
Bila je lepa, vzvišena in prevzetna,
a znala je biti tudi zelo prijetna.
V disku so se le vanjo obračale oči,
nazadnje tudi ona ostrmi.
Zagleda na odru korenjaka,
enakega na Zemlji ni junaka.
Vanj zapeljivo obrača oči
in se zraven prikupno smeji.
Vprašal jo je, ali bi skupaj plesala,
in Urška zavzeto je prikimala.
Zavrtela sta se po plesišču,
gledalci so si zatiskali oči v velikem blišču.
Začela sta se dvigati više in više,
vse više do oblakov.
Takrat zapel je veter grdo,
zato Urškini možgani takoj odpovedo.
Zadnjič sta se obrnila,
tik preden ju je nevihta pogoltnila.
Ker so Urško oblaki pogoltnili,
ljudje tega niso pozabili.

Špela Brezočnik, 2. a

Valeska Rimele, 8. a

KAM?

Videla sem človeka, bil je zamišljen. Sedel je na robu jarka, ki je povezoval svet s sanjami. Nisem vedela, kam. Bila sem zmedena. Zdelo se mi je, da ga poznam. Zrak je imel poseben vonj po klinčkih. Ta vonj sem poznala, toda nisem vedela, od kod. Stekla sem do moža, ker nisem več zdržala v zatišju. Tedaj sem zagledala možev obraz, bil je le človek. Človek, ki je bil drugačen, v njem se je zrcalil ves svet. Bil je vse, kar sem kdaj želela, kar sem kdaj imela. Bil je vse, kar sem poznala in česar nisem poznala. Tedaj sem vedela, da je konec mojega sveta in da sem ujeta v času, kjer sobivata le svet sanj in svet ljudi.

Valeska Rimele, 8. a

PESEM

Pesem se sama piše v mojih mislih.
V mojih mislih zori,
v mojih mislih se rodi.
Ko pa jo želim spraviti na papir,
izzveni.
Hitro, tiho, kakor sneg skopni.
Sedaj se sprašujem,
če je res sploh kdaj obstajala
in me s svojo čarobnostjo navdajala.

Dejstvo je, da več je ni,
a svet po dobri pesmi hrepeni.
Toda zakaj se takšna tako težko
in redko rodi?
Prešerni nismo vsi.

Fotografija: Valeska Rimele »Domovanje povodnega moža«

Valentina Jakopiček, 8. a

LIST IZ ČRTOMIROVEGA DNEVNIKA

Četrtek, 23. 6. 772

Še vedno nas preganjajo. Ne vem, kaj naj naredim. Prešibki smo zanje. Ampak če smo prišli tako daleč, se bomo borili še naprej, do konca. Težko bomo shajali, saj nam primanjkuje hrane. Prihajajo težki časi, ko se bomo morali boriti proti močnim sovražnikom. Narediti moramo načrt, kdaj in kako napasti ter kako se rešiti. Jutri je ta pravi čas. Napovedana je nevihta in takrat se bodo sovražniki skrili nekam na varno, mi pa bomo napadli. Upam, da bomo dosegli svoje in bomo rešeni, vendar vsi prav gotovo ne. Trudili se bomo na vso moč, pa čeprav nimamo tako velike vojske. Boljše je umreti za svojo vero, kot pa trpeti krščansko vero skupaj s katoličani. Poprosili bomo vse svoje bogove in zle duhove, da nam bodo pomagali končati to moro in da bi lahko obdržali svojo vero. Zakaj se mora tako žalostno končati, zakaj so na svetu sploh vojne, zakaj mora v vojni umreti toliko nedolžnih ljudi? Takšne in drugačne stvari se dogajajo v resnici in mi smo v resničnosti.

Zmago Švajncer Vrečko, 8. a

SONET

Samotno pismo poje pesmi lepe,
mi človek v pismih slišal lepših nisi,
v spomin gredo ti sami lepi vtisi,
ki lepši so kot bele snežne kepe.

Nekoč bile so lepe pesmi slepe,
saj mi nalašč prekrili smo z odtisi
papirje njihove, kjer so zapisi,
zdaj vid'mo niso več kot gnile repe.

Za pesem mi smo glasbo priredili,
da bi ju kot obliki skupaj peli
in dosti bi nastopov res imeli.

A brez Prešerna ne b' tega naredili,
saj on naredil je vse, kar nas obdaja,
in to Slovencem rado z'lo ugaja.

Katarina Domjan, 8. b

PISMO PRIJATELJU

(priča Urškinega izginotja pripoveduje)

Dragi prijatelj!

Oglašam se ti po dolgem času, ker ti moram opisati najbolj nenavaden dogodek, ki sem mu bil kadar koli priča.

Bil si že pri nas in veš, da so naša dekleta nadvse prikupna in lepa. Če se spomniš, sem ti pripovedoval o dekletu, ki je bilo v našem mestu po mnenju mnogih najlepše. Ni moškega pri nas, ki si ne bi želel osvojiti njenega srca. Ime ji je Urška. Kjer koli se je pojavila, se je vse vrtelo okrog nje. Dobesedno vsem je zmešala glavo. Tudi meni. Skratka, kamor koli je prišla, je završalo, tako v moški kot ženski družbi. Žene in dekleta so se je bale, da jim ne bi prevzela fanta ali pa moža, zato pri njih seveda ni bila priljubljena. Med moškimi pa ravno obratno. A nikakor se ni pustila omrežiti nobenemu, je pa zato ona omrežila vse nas, poročene in neporočene.

A vendar, če je bog Urško bogato obdaril s prikupnostjo in lepoto, pa je pri ostalem bil bolj ali manj skopuški. Vzvišena, pretkana, nečimrna so besede, ki jo najbolje označujejo. Saj veš, človek s toliko napakami ne more biti posebej bister, bila pa je prebrisana. Po malem smo se tega vsi zavedali, a ji je bilo zaradi lepote vse oproščeno.

No, prejšnjo nedeljo je bila na Starem trgu veselica. Vse je drlo na kup, staro in mlado. Tudi sam sem oblekel najboljše, kar premorem, in se odpravil. Bolj kot prijatelji, me je zanimalo, s kom bo plesala Urška. Bilo je veselo, prijetno, veliko deklet, vse je plesalo in se veselilo, a med vsemi je Urška požela največ pogledov. Kot kraljična je sedela pod lipo in prikovala nase poglede. Mnogo fantov jo je zaprosilo za ples, a ni sprejela nobenega povabila. Tudi sam sem jo hotel zaprositi, pa je zavihala nos in dejala, da ji je prevroče.

Torej, dan se je nagibal že proti večeru, Urška pa še vedno ni plesala. Nenadoma sem opazil, da neprestano pogleduje proti neki mizi. Izbrala si je plesalca. In res. Nedaleč stran je sedel postaven mlad moški. Kar privlačen, moram priznati, malo temnejše polti in s črnimi očmi. Nič se ni upiral Urškinim čarom, pristopil je, se priklonil in jo odpeljal na plesišče. Nekje iz Beograda je moral biti, če sem prav ujel besede in naglas. Oh, hudobne misli so me obhajale, priznam. Želel sem si, da bi se oba spotaknila in padla.

To, kar se je dogajalo od tu dalje, pa je en sam čudež. Plesalec je trdno prijel Urško in plesala sta kot še nobeden. Nihče nikoli ni videl takšnega plesa. Vrtel jo je odločno in urno, nenavadno, tako rekoč na konicah prstov, kot bi bila v zraku. Ko so drugi videli ta ples, so onemeli. Soplesalci so drug za drugim obstali in nemi opazovali z odprtimi usti, kako divje sta plesala na plesišču. Sprva osupljiv in čaroben ples pa je sčasoma

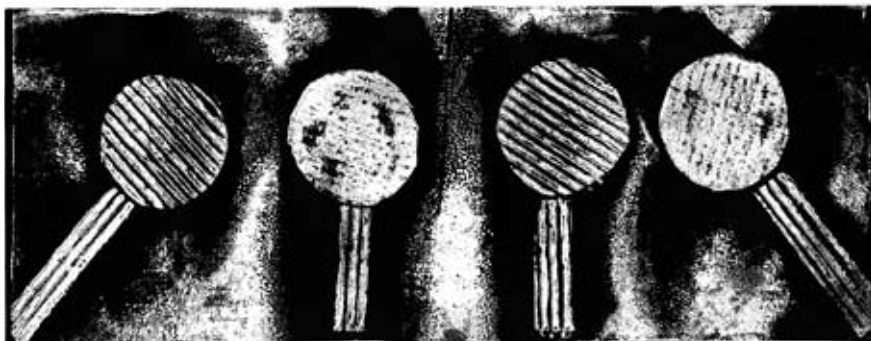
postajal neprijeten in grozeč. Toda v trenutku se je pooblačilo in zagrmelo je, strele so paralele nebo. Se godci so drug za drugim prenehali igrati.

Urškin plesalec je še z močnim glasom nekaj vpil in vrtel Urško še hitreje in hitreje. Nenadoma pa sta zaplesala vse bliže Ljubljani. V trenutku sta izginila za nekim grmom. Sam nisem videl, a ljudje govorijo, da sta plešoč zabredla v vodo in izginila.

Vse govori samo o tem dogodku. Pravijo, da je dobila, kar je iskala. Njena nečimrnost je prejela plačilo.

Lepo te pozdravljam.

Matija

Nik Cekov, 7. a

Tanja Božič, 8. b

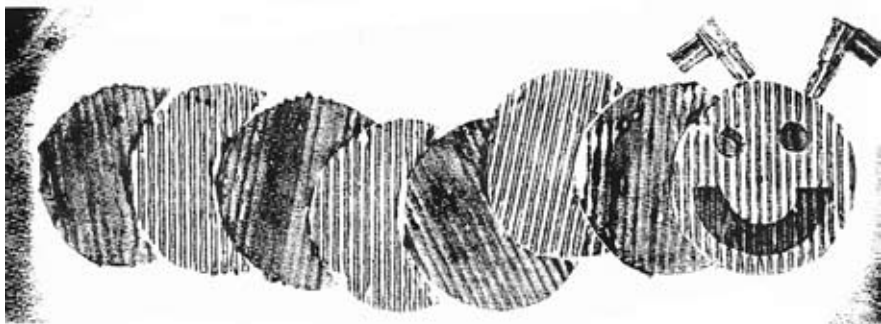
URŠKA PRI ROZAMUNDI

Urška se je po nekaj letih le rešila iz podvodnega kraljestva, kjer jo je imel dolgo zaprto povodni mož. Na enem od ljubljanskih plesnih večerov je spoznala Rozamundo. Ker sta si bili po značaju zelo podobni, sta hitro postali najboljši prijatelji.

Nekega dne se je Urška odpravljala na čaj k Rozamundi. Ko je prispela, jo je Rozamunda povabila naprej in jo posedla za veliko staro mizo. Služkinje so prinesle čaj in tako sta Urška in Rozamunda začeli kramljati. Rozamundo je že dolgo zanimalo, kako je bilo v ujetništvu pri povodnem možu. Po dolgem pogovoru je le vprašala: »Urška, mi lahko mogoče poveš ... O tistem povodnem možu, veš. Govori se, da te je odpeljal in se dolgo nisi vrnila. Pripoveduj mi malo o tem.« Urška se je odkašljala in po kratkem predahu začela pripovedovati: »No, to je bilo že nekaj let nazaj. Vendar se teh trenutkov še kar dobro spominjam. Vse se je začelo s plesom. Ti veš, da rada plešem, in tudi takrat sem šla na ples. Snubcev je bilo veliko, vendar nisem vedela, katerega naj izberem, in sem jih veliko odklonila ...« »Kdo pa je potem plesal s tabo in kdo te je sploh odpeljal?« jo je prekinila Rozamunda. »No, počasi,« je zavzdihnila Urška. »Saj ti bom povedala. Tisti večer je bil strašen. Po tem, ko sem odklonila veliko mladeničev, se je le našel nekdo. Bil je zelo postaven in sprva je bil videti čisto običajno.

Ko sem mu dala vedeti, da bi rada plesala z njim, se mi je takoj približal in me prosil za ples. S svojimi lepimi besedami me je očaral in sem seveda privolila. Začela sva plesati. In naenkrat se nisem več počutila varna v njegovem objemu. Postalo je strašno. Naenkrat sva se začela vrteti hitreje in hitreje, tako da so naju vsi prisotni samo brez besed gledali. Ta mož pa je postajal vse hladnejši in ni bil več prijazen z mano. Naenkrat sem začutila nekaj mokrega na svoji obleki in že sem se znašla v pravem kraljestvu. Soba je bila velika in okrašena z raznimi slikami in zlatimi kipci. Vendar sem se v njej počutila temačno. Ko sem pogledala skozi okno, sem videla samo vodo. Povsod polno vode. Začela sem kričati na pomoč. In pridrvel je tisti mož s plesa. Vendar ni bil več čeden. Na hrbtu je imel veliko nazobčano plavut. Predstavil se mi je kot Povodni mož. Rekel je tudi, da sem zaradi svoje lepote zdaj njegova ujetnica. Postalo me je še bolj strah. Tudi to je opazil in mi rekel, da se mi ne bo zgodilo nič hudega. Njegov glas pa ni zvenel tako, kot da bo z mano delal lepo. Z njim se preživela kar en mesec. V glavi sem si po tiho kovala načrt, kako pobegniti iz tega kraljestva. Vsepovsod je bila voda in nisem vedela, kam bi šla, da bi prišla ven. Poti ven sem se spomnila nekega dne, ko sem ležala na mehki postelji. Povodni mož mi je vedno nekaj prikrival in takrat sem pomislila, da mora biti izhod. Potihoma sem pogledala v sobo, za katero mi je zabičal, da vanjo ne smem hoditi. Radovednost mi ni dopustila, da tega ne bi storila. Odprla sem vrata sobe in videla

še ena vrata. Upala sem, da ta vrata vodijo v svobodo. In res. Prišla sem na prostost, živa in zdrava. Tako se je končala moja, ne preveč prijetna, dogodivščina. Te zgodbe nisem povedala še nikomur, ker sem se bala, da bi me ob pripovedovanju postalo strah.« »No, zdaj si se rešila tega in ti bo mogoče lažje govoriti komu drugemu o tej stvari,« je na koncu rekla Rozamunda. Tisti večer se je Urška odločila, da bo prenočila pri Rozamundi, ker je bila ura že pozna. Ko sta se še malo pogovarjali, sta prišli spet na temo o svojih snubcih. Pogovor se je nadaljeval dolgo v noč, ker je imela vsaka od njiju veliko povedati.

Tara Daljević, 7. a

Gloria Jelenko, 7. b

KAM?

Kam vodijo vse poti od mojega doma?
Kam ptice odleto, ko na vrata trka gospa zima?
Le kam bo mene popeljala prihodnost?
Koliko različnih poti me v življenju bo zamikalo?
Koliko krat bom spremenila naslov
in kot ptica selivka odletela drugam?
Le kakšna bo moja prihodnost?
Bo temna noč ali svetel dan?
Vsa ta vprašanja so uganke,
razmišljanja in tavanja v neznano.
Je sploh pomembno najti odgovore zdaj,
v tem trenutku?
Ali je pomembno se prepustiti valu
in ko je dovolj močan, se spustiti vanj,
se spoprijeti z njim in se boriti,
da dosegel bi svoj "srečen dan"?
Želim si sanjati cvetoče stezice,
ki peljejo me domov.
Želim si pesem sinice,
da radostno bo moje srce.
Želim si prihodnost svetlo in jasno,
kot je jasna rosa jutranja.
Tako je to, gospod "KAM", še boš počakal,
da ti odgovore dam.

KADAR SE CICIBAN JOČE
DR. FIG FIGE MU DA,
DA CICIBAN VESEL IN
ZDRAV BO ZA DVA.

Tina Paar, 2. a

Lin-Martin Japelj, 7. b

KAM?

Kam vodila me bo pot
iz teh šolskih prigod,
mogoče bom zidar
ali pa tudi mizar.

Mogoče bom potapljač
v fini Argentini
ali pač dober krojač.

Lahko bi pobiral korenje
ali šel za rudarja v Velenje,
lahko bi mesil moko,
če bi me zaneslo v Škofjo Loko.

Od vsega tega dela
zdaj sem že utrujen,
saj ves čas sedim
in rime kujem.

Ivana Vogrinc Vidali, 6. a

KAM?

Me vodi kam ta pot?
Če me, zakaj mi ne pove,
kam me bo peljala
in kje me bo oddala?
In kaj, če pot se izgubi?

Kam so moje misli poletele,
da ta »film« so posnele?
»Kam« na krilih domišljije
piše čudne poezije.

Ivana Vogrinc Vidali, 6. a

DEKLETOM

Dekletom v čast
dajem svinčniku oblast,
da piše o njih lepo
in na glas.

Svinčnik zapiše:
dekleta so čudna,
a to nikogar ne moti.

Le včasih kdo koga zaloti,
da se jezi ne dekleta,
te posebnice našega sveta.

Pa svinčnik spet zapiše:
nekaj pa jim je treba priznati,
njihov čas nikoli se ne trati,
vedno imajo kaj početi,
recimo pisati pesmi o svinčniku,
ki se ukvarja z dekleti.

Nato se svinčnik še podpiše,
vzame radirko in se izbriše.

Luka Rožanc, 6.a

GAZELA

Nekoč je živela mala gazela,
bila je debela in vedno vesela.

Živela je v hlevčku na hribčku pri skal'ci,
vsak dan pred hlevčkom bila je na mal'ci.

Sočna na travniku bila je trav'ca,
zato pogosto pridruži se lisasta črno-bela krav'ca.

Družno sta mal'cali in se smejali,
se vse do večera tam zadržali.

Sta vriskali in se igrali,
pogosto do potočka sta odskakljali,
tam z ribami in polži na veliko klepetali.

Še plašna srnica se jima včasih pridruži,
ko vidi, kako je veselo.
Zvita lisica pa le od daleč gleda debelo.

Tako leto za letom veselo mineva,
pridejo tudi mladički.
Veselo druženje se nenehno ponavlja,
o tem že pojejo ptički.

Jan Senekovič, 6. a

KAM?

Zdaj, ko sem začel pisati, razmišljam, kaj si je France Prešeren zamislil pod naslovom pesmi Kam. Sam si pod tem naslovom predstavljam, kam bi v življenju rad šel, kam vodi neka cesta, kam vodi pot življenja, kam vodi nesramnost, kam vodi arogantnost, kam vodi ljubezen, kam me ponese oblak življenja, kam vodi slovo, kam peljejo železniški tiri našega vlaka in kam vodi novo rojstvo.

Na hitro opisana pot življenja vodi od rojstva do smrti, a v tem času se marsikaj lahko zgodi. Ko se rodimo, smo zelo majhni in nemočni. To je prvi korak našega življenja. V starosti enega leta začnemo govoriti in hoditi, torej se začnemo sprehajati po svoji življenjski poti, po kateri hodimo vse do konca. S šestimi leti začnemo obiskovati šolo, kar je eden večjih korakov našega življenja. Čez nekaj let pridemo v najstniška leta, takrat smo nemogoči, ne maramo šole, prepiramo se, ni nam do učenja, veliko razmišljamo o tem, kaj bi radi doživeli in počeli v življenju. Sam bi rad potoval in obiskal Islandijo, Kitajsko, ZDA, Egipt (kjer sem že bil), Kanado, Dansko, Finsko, Fidži, Indonezijo, Novo Zelandijo, Ukrajino, Japonsko, Veliko Britanijo in Francijo. Potovati si želim, da bi videl, kako ljudje živijo po svetu in kakšne običaje imajo v kateri deželi. V najstniških letih se prvič srečamo z ljubezenskimi težavami. Pred nekoga, ki nam je všeč, si ne upamo, zato si želimo postati oblaki ali valovi morja. Da bi mu morda tako bili bližje. Po končani srednji šoli izbiramo med različnimi potmi. Sam se želim vpisati na pedagoško fakulteto ter študirati slavistiko in anglistiko. Za uresničitev želja se mora vsak posameznik potruditi, da se mu le-te uresničijo. Ko se zaposlimo, se začne pomembno obdobje našega življenja, saj si sami služimo kruh. V tem času morda najdemo življenjskega partnerja in si ustvarimo družino. Po mojem mnenju je to najlepši čas našega življenja. Okoli šestdesetih let se upokojimo. Če imajo naši otroci otroke, imamo

vnuke, kar je zelo lepo. V pokoju si odpočijemo od dela v mlajših letih in, kot vse živo v naravi, umremo. Zame smrt ne pomeni pravega konca, saj za nami ostanejo naši otroci, naše delo, spomin na nas. Postanemo nesmrtni. Zdaj ko pišem in razmišljam, vem, da je življenjska pot včasih ravna kot avtocesta, včasih pa zavita kot najbolj ovinkasta cesta na svetu. Tako včasih v vožnji uživamo, kdaj pa kdaj nam je tudi slabo. V življenju nas čaka mnogo preizkušenj in odločitev. Odločitve so kot vrata, ki se odpirajo in zapirajo. Od naše izbire je odvisno, skozi katera vstopimo. Včasih se zgodi, da se nam vrata zaprejo pred nosom, a vedno se odprejo nova. Življenje je tako, da se sami odločimo, kakšni bomo, dobri ali slabi. In prav naše odločitve nam bodo povedale Kam.

Lana Kirič, 6. a

DEKLETOM

Dekletom želim le stisk tople roke,
dekletom želim le pogled v njegovo srce,
dekletom želim le poljub na lase,
dekletom želim le srečo in veselje.
Dekle sem jaz, zato izpolni mi te skrite želje.

Peter Pagon, 5. a

POVODNI MOŽ

Nekoč je živela Urška, ki se je izmikala Francetu. Nekega večera je Urška šla spat.

Ponoči je ponjo prišel povodni mož in jo odnesel v svojo hišo. Zjutraj se je Urška zbudila vsa prestrašena. »Kje pa sem?« se je vprašala. Nato so se odprla vrata. »V moji hiši si,« je rekel povodni mož, »in služila mi boš«. In res, služila mu je, dokler povodni mož ni nekega večera rekel: »Zvečer, ko se bo stemnilo, bova šla plesat«. In zvečer, ko sta plesala, je Urška rekla: »Malo si odpočijva«. »Ne, zdaj morava plesati,« je rekel. In sta se zasukala v morje.

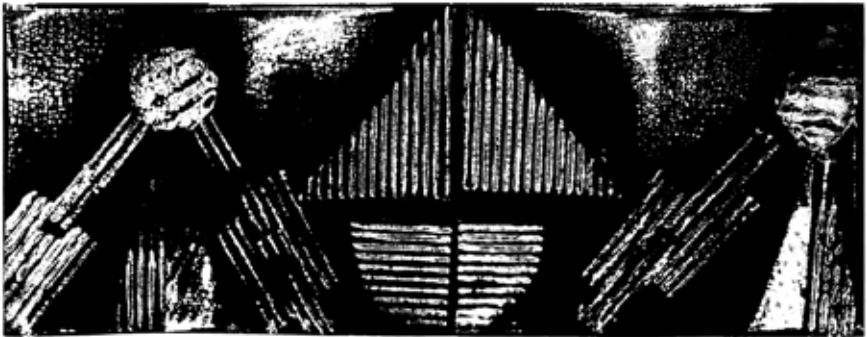
Rene Kapel, 5. b

Uh, kako je lepo,
Če razume te nekdo.
In to še ni vse.
Tolažiti nobenemu ne uspe.
Eden ali vsi,
Le tako smo enotni vsi.
Janko, Metka ali
Iz drugega razreda Cvetka.
Cenimo prijateljstvo vsi
In učiteljica nas tako uči.

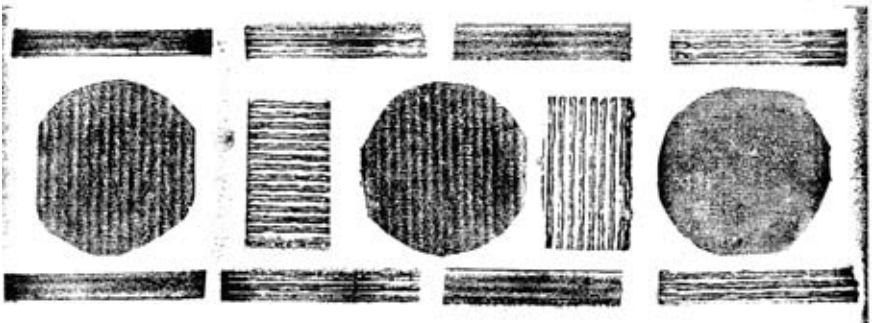
Allen Puhner Pupaher, 3. b

POVODNI MOŽ

V Ljubljani je v reki Ljubljanici živel veliki povodni mož. Velikokrat je zvečer priplaval iz vode in sedel na breg. Ljudje, ki so se sprehajali po poti ob Ljubljanici, so se povodnega moža zelo ustrašili. Povodni mož pa se je zakrohotal in se ves vesel, ker je prestrašil ljudi, vrnil v svoj dom.

Rok Šeško, 7. a

Matic Vovk, 7. a

OTON ŽUPANČIČ

1949

2009

Dragi Zamorski kralj!

Prejeli smo tvoje pismo iz daljne dežele, iz tujega kraja. Zelo smo se ga razveseli in ga skrbno prebrali. Praviš, da morajo biti vsi cicibani hitro zaspani in kakor bi trenil, moramo spat. Sporočamo ti, da nam to dobro uspeva. V prostem času se tudi radi igramo z besedami. Smo že pravi iskalci rim, le nekaj ti jih pošiljamo za dobro voljo.

BOR: BOR-ŠTOR, KAJ-MAJ, POLICA-PICA
 JAN Š: SONČEK-BONBONČEK, ATA-KRAVATA,
 UHEC-PUHEC
 ALINA: ALINA-MALINA, SLONČEK-BALONČEK
 INES: COPATA-LOPATA, MEDVEDEK-DEDEK
 PIA: BALON-BONBON, KROKODIL-NIL
 ELENA: JAN-KAPITAN, PUNČKA-LUČKA
 HELENA: HELENA-LENA, KUŽA-LUŽA
 JAKOB: VRATA-LOPATA, LUKA-KUKA,
 MIŠKA-HIŠKA
 DAVID: JAN-VULKAN, URA-KURA, ŠAMPON-
 BONBON
 EVA: LEV-BEV, VILA-SVETILA, FICKO-
 MICKO
 ANA: ANA-BANANA, OSA-BOSA

Imej se lepo.

Učenci 1. b

In kaj še radi počnemo:

Helena: Zelo rada listam revije. Iz njih se veliko naučim. Poslušam tudi pravljice, ki mi jih preberejo mama, ati, Mojca, knjižničarka in učiteljica. Zelo rada hodim v šolo.

Eva: Berem že sama, zdaj trenutno knjigo Moj očka. Zelo so mi všeč ilustracije Lile Prap.

Bor: Veliko mi pomenijo knjige o živalih. Iz njih izvem vse, kar me zanima.

Najraje imam pse. Ana: Knjige za Palčka Bralčka si izposodim v šolski knjižnici. Pripovedovala sem že sedem pravljic. Za nagrado sem dobila od učiteljice Klavdije rdečega palčka, ki spi z menoj.

Jakob: V spominu mi bo ostal naš prvi obisk šolske knjižnice, ker sem dobil v dar knjigo Moj očka.

Pia: Sem že prava bralka. Berem, ko imam čas.

Elena: Najraje poslušam pravljico Trije kozlički. Mamica mi da poljubček za lahko noč.

David: Najbolj me pritegnejo knjige rekordov. Zelo so zanimive.

Jan: Zelo rad berem knjige za Palčka Bralčka. Dobil sem že modrega palčka.

Ines: Najraje berem knjigo o pingvinčku, ki se rad igra, pleše in poje.

Tina Alina: Pravljice mi bereta mami in ati za lahko noč.

Učenci 1. a razreda OŠ bratov Polančičev

KAJ MI POMENI KNJIGA?

Učenci 1. a razreda so ob kulturnem dnevu razmišljali o tem, kaj jim pomenijo knjige. Njihove misli sem zapisala:

AJDA: Knjiga so pravljice.

ZOJA: Knjiga je, da bereš, da se iz nje naučiš brati.

V knjigah je ogromno pravljič. Zelo rada jih poslušam.

GAŠPER: Knjige mi bere mami. Sam zelo rad gledam ilustracije.

PIA: Knjige zelo rada berem. Ko mi ati prebere pravljico, že zaspim.

MATEJA: Najbolj mi je všeč knjiga Sneguljčica in sedem palčkov.

GREGOR: Tista knjiga, ki jo imam doma, mi največ pomeni, zato ker meni in moji sestrici Dori iz nje mami prebere povestico za lahko noč. Tudi sam že berem knjige. Knjige mi v življenju največ pomenijo, ker se iz njih veliko naučim.

JAKA: Knjige imam rad, ker lahko iz njih bereš, se naučiš brati.

Ko bom velik, bom lahko mami napisal kakšno pravljico.

DAVID: Knjigo si izposodim v knjižnici in mi jo mami prebere.

Rad jih prebiram tudi sam, zato ker se mi zdijo lepe, odlične.

LARA: Knjige so mi všeč, bere mi jih mami.

BRINA: Najbolj so mi všeč knjige o princeskah. Bere mi jih mami.

ANA V.: V knjigah zelo rada gledam ilustracije.

Knjige, ki imajo posebne črke, rada tudi berem.

ANA E.: Knjiga lahko ima zelo lepe ilustracije. Lahko je debela ali tanka. Najlepše knjige ni, ker so vse zelo lepe.

ALISA: Rada imam ilustracije v knjigah. Rada jih berem.

VANESA: Rada berem velike črke v knjigah.

GAL: Knjige lahko beremo, iz njih s naučimo brati.

Najraje imam ilustracije v knjigah. Največkrat mi bere mami.

ŽAN: Knjige si izposodim od sestre Tjaše ali v šolski knjižnici.

Mentorica: Simona Mlaker Šušek

Jure Komočar, 7. a

Ana Dobriković, 4. b

Sanja Marković, 2. b

MEHURČKI

KNJIGO MEHURČKI OTONA ŽUPANČIČA MI JE
PODARIL TONE PAVČEK. KO MI JO JE DAL V ROKE,
MI JE REKEL: »SANJA, TO JE NAJLEPŠA KNJIGA
OTROŠKIH PESMIC ZA VSE ČASE.«
V KNJIGO JE PRIPISAL:

So otroci kot lepi jurčki in so Mehurčki.
Za Sanjo štimani od avtorja Cicibana.

DEDEK PAVČEK IMA ŽUPANČIČA ZELO RAD.

Igor Struger, 2. b

UGANKE

Je pod streho,
zunaj dežuje,
a on je moker.
(JEZIK)

Če ga daš na levo, te tišči,
ker je desni,
če ga daš na desno, te tišči,
ker je levi.
(ČEVELJ)

Smrdi, pa ni dihur,
otroka, ki se ne umiva izda.
(ZNOJ)

Čez dan spijo,
ponoči pa bedijo.
(ZVEZDICE)

Je slano, pa ni sol,
po licu spolzi,
ko te noga boli.
(SOLZA)

Vidjan Dinevski, 2. b

MEHURČKI

Gregorju in Nejcu je bilo grozno dolgočasno. Spomnila sta se, da gresta spuščat milne mehurčke. Grega je spuščal milne mehurčke visoko in še višje. Nejc pa je milne mehurčke lovil.

Zabavala sta se še dolgo po tem.

Vid Stajnkó, 2. b

URA

CICIBAN VPRAŠA:
KAJ TAKO TIKTAKA?
OČKA MU ODGOVORI,
DA SO TO URE TRI.
PRVA JE NA OČETOVI ROKI,
DRUGA VISI NA STENI VISOKI
IN TRETJA TE ZJUTRAJ BUDI.
IN SE ZAMISLI CICIBAN:
KAJ PA TIKTAKA MU VSAK DAN
TU V PRSIH,
ČE SKAČE ALI ČE JE ZASPAŃ?
JE TO TUDI URA?
IN OČKA MU TIHO POVE:
NE SINKO, NI URA.
TO JE SRCE.

Rok Možič, 2. b

VRABČJA TEKMA

Čiv - čiv, živ - žaj,
 vrabcev tekma bo zdaj.
 Sodnik bo strašilo,
 in se žogo bo lovilo.
 Tekma se je začela,
 Žoga je med nogami.
 Vrabci nogometiši,
 zmagali so naši.
 Čiv - čiv, živ - žaj,
 vrabci so najboljši nogometiši zdaj.

Lucijan Pustoslemšek, 2. b

ŽABE

Kvak, kvak, kvak.
 Kje temen je oblak?
 Ker nas hitro bo zalilo,
 pripravimo dišeče milo.
 Namočile bomo krake
 in preplavale vse mlake.
 Zdaj oglasile so se srake:
 Preženite te žabje spake!

Sara Pristovnik Antič, 3. a

ZLATA PTIČKA

Nekoč je živela zlata ptička, ki je imela zlato samo eno pero. Vsi so jo občudovali. Nekega dne se je ptička spremenila in postala vsa zlata. Odhitela je v gnezdo. Tam se je spraševala, ali bo takšna še vseč drugim, kot jim je bila prej. Začela je jokati. Barva se je z zlate ptičke začela počasi zlivati in spet je bilo vse tako kot prej. Vsi okrog nje so bili veseli in razigrani.

Nik Tuš, 3. a

USPAVANKA

Tiha noč se je spustila nad nebo,
z zvezdicami in luno obsijano.

Svetlikajoča sapica Spančka
prinese veliko lepih sanj
do vsakega majhnega in
velikega zaspančka.

Beli angelček nad nami,
pa nas vsako jutro predrami.

Lahko noč in lepo spi,
ti vsaka zvezdica želi.

Maruša Kline, 3. b

ZLATA PTIČKA

Nekega dne je v zlati kletki živela zlata ptička, vredna več kot celo kraljestvo. Ptička se je morala paziti kraljeve mačke, ki jo je na vsak način hotela pojesti. Nekoč je mački uspelo odpreti kletko! Ptička je zbežala od doma. Kralj je razglasil: KDOR NAJDE ZLATO PTICO, DOBI KRALJEVO HČER ZA ŽENO! Tako so vsi iskali zlato ptico, a je niso našli. Nek mladenič jo je končno našel.

Mladenič in kraljeva hči sta se poročila in imela lepe otroke.

Nika Horvat, 4. a

PRIJATELJ POZABLJEN

Obujam spomine prijateljev starih,
 želim si, da njihov žarek bi me spet objel,
 da njihova roka bi se me spet dotaknila.
 Vem, da si še na tem širnem svetu z nekom,
 ki ga ne poznam ali ne maram.
 O, ko bi se spet na nebu z najinim nasmehom
 pojavila mavrica,
 da čez njo bi letelo najino prijateljstvo.
 Prijatelja sva, ko bi tudi s tabo bila.

Jaz te še kar iščem,
upam le lahko, da me tudi ti!
V oblaku spet vidim tvoj zlati pogled,
nasmeh in spomine obujam.

Aneja Radonjič Rauter, 4. a

MOJA IGRAČA

To je moja najljubša igrača Diddlina,
jaz sem ji pa dala ime Lina.

Je moja najljubša igrača, ker je fina
in kot jaz, zna biti tudi balerina.

Skupaj sva vedno in povsod,
nikoli je ne postavim same v kot.

Ima črne oči, črn nos in velik nasmeh,
skupaj odideva po najinih skrivnostnih poteh.

Znava se pogovarjati v najinem jeziku,
to pomeni, da sva ves čas v stiku.

Je miška, ki prijazno se smehlja,
ko sem žalostna, potolažiti me zna.

Zdaj veste, da je res najbolj igrača fina,
zato vsako noč v postelji skupaj spiva.

Lara Gašparac, 4. b

Tatjana Jerković, 4. b

SKRIVNI PESNIK

Ko je Neža prišla iz šole, je odklenila hišo in pokukala skozi vrata. Še sreča. Mame ni bilo doma, lahko bo brala knjige. Zleknila se je na posteljo in začela brati svojo najljubšo knjigo Kako je Kristjan postal pesnik.

Živel je Kristjan, njegova starša sta bila zelo bogata in imeli so veliko hišo. Kristjan je želel postati pesnik, a starša sta govorila: »Pesnik, to pa ne, postal boš kaj boljšega!«

Kristjan je odrasel in se poročil, a ni mogel dobiti dela, zato je na skrivaj pisal pesmi. Kmalu je Kristjan umrl. Njegova žena se je odselila, hišo so hoteli podreti in so jo izpraznili. V predalniku so našli njegove pesmi. Takoj so sestavili zbirko pesmi in te pesmi so zaslovele po vsem svetu. Tako je Kristjan postal slaven pesnik.

Neža je zaprla knjigo in si mislila: »Škoda, da je Kristjan umrl in da ni vedel, da je slaven.«

Eva Štingl, 4. b

KO BOM VELIKA, BOM PESNICA

Bila je zima. V petek zvečer sem z mamo, očkom in sestro gledala ljubezensko komedijo. Kar naenkrat so se ugasnile luči in televizija se je izklopila.

Bilo je zelo temno in pri sebi sem imela majhno baterijsko svetilko. Z njo sem posvetila in jo dala očku. Šel je pogledat, kaj je narobe, in poskusil prižgati luč, vendar mu ni uspelo. Zato smo me prižgale sveče. Očka se je vrnil in povedal, kaj se je zgodilo: »Nič nisem mogel narediti, verjetno so elektrikarji izklopili elektriko.« »Ja,« je pritrdila mama. »Kaj pa zdaj?« je vprašala sestra. »Nič, pogovarjali se bomo,« je strogo odgovorila mama. Jaz pa sem stekla v svojo sobo in poiskala list, na katerem sem imela napisano svojo pesem. Rekla sem: »Prosim, posluh,« in začela peti. Mama in očka sta bila navdušena; sestra pa nič. Stekla je v sobo po kitaro in me spremljala. Tudi ona je začela peti. Tako smo peli do dvanajste ure. Takrat so se prižgale luči in vklopila se je televizija. Naš film se je končal. Mama je rekla, naj greva spat. S sestro sva šli v svoji sobi naravnost v posteljo.

Čez kakšno minuto je prišla v sobo mama in mi rekla: »Ko boš velika, boš pesnica!« »Seveda, seveda bom mami!« sem ji odgovorila. Tisti večer brez elektrike mi je ostal v spominu, saj smo se imeli zelo lepo.

Jaša Žnidaršič, 5. a

ZAJČEK LILI

V sestrinem 4. razredu smo ga dobili
in se ga zelo razveselili.
Bil je majhna svetla kepa brez repa.
Najraje ima najdražjo hrano,
kletko pa s senom postlano.
Njegov spehod je skozi kuhinjo pohod.
Rad grize kable,
saj ima zobe kot sablje.
V kotu se rad skriva,
ker je pasme levja griva.
Star je že sedem let,
zdaj je pravi zajčji ded.

Lana Žnidaršič, 5. a

SNEŽINKICA

Snežinka padla je z neba,
druga za njo je šla,
tretja sama je ostala doma
in sanjarila,
kako na luno bo odšla.
Nekega dne odpihnil jo je veter v gore.

Tam bilo je lepo in mrzlo
 ter srečala je snežink še sto.
 Skupaj so zarajale visoko
 in si ogledale širno nebo.
 Odletele so še višje
 in na luni pristale,
 kjer za večno so tudi ostale.

Marko Edelbaher, 5. a

STARI MEDO

Stari medo ve, kaj narediti, ko hrane ni,
 a mladi medo takrat v zrak strmi.
 Ko meda ni, mladi medo brž
 k mami odhiti.
 Mami, zakaj meda tukaj ni?
 O ljubček moj zlati, že res, da lepa je ta dežela,
 a čebelam vse v glavi dobro ne dela.
 Stari medo pride s sklado polno meda.
 Gremo na gostijo, preden nas čebele dobijo.
 A ko čebele priletijo,
 vsi med brž spustijo
 in v gozd odhitijo.

Nika Špes, 5. a

ZLATA PTICA

V parku so se igrali Janez, Grega in Tine. Njihovo igro je zmotilo prelepo ptičje petje. Pogledali so na bližje drevo, na katerem je sedela prelepa ptica. Pomislili so, kako lepo bi bilo imeti to ptico doma v kletki, da bi jim cele dneve lepo prepevala. Sklenili so, da jo ujamejo.

Grega je imel doma prazno ptičjo kletko. Stekel je domov ponjo, Tine pa je medtem prinesel zrnje. Janez je imel v žepu klobčič vrvice. V bližini drevesa so postavili kletko. Vanjo so nasuli zrnja, za odprta vratca pa so privezali vrvico. Ptica je zagledala zrnje. Priletela je v kletko in ga začela zobati. Janez je potegnil za vrvico, vratca kletke so se zaprla in ptica je bila ujeta.

Vsak je hotel imeti to ptico. Začeli so se prepirati. Takrat pa je ptica spregovorila s človeškim glasom: »Če me izpustite, vsakemu od vas izpolnim največjo željo.« Dečki so nekaj časa premišljevali, potem pa je Janez spregovoril: »Najbolj si želim motorno kolo.« Ptica mu je odgovorila: »Doma v garaži te že čaka.« Grega si je zaželel trajno vstopnico za kino. Ptica mu je izpolnila željo. Tine pa jo je prosil: »Daj mi pridnost, razum in dobro voljo, da se bom v šoli pridno učil in doma pomagal staršem.« Ptica mu je uslišala željo.

Dečki so odprli kletko in ptica je zletela ne svobodo. Odhiteli so domov.

Janez je takoj sedel na motorno kolo in zdrvel po cesti.

Ker ni upošteval prometnih predpisov, ga je večkrat ustavila policija in starši so morali plačevati kazni.

Grega je vsak popoldan obiskoval kino predstave. Zmanjkalo mu je časa za naloge in učenje. Dobivati je začel slabe ocene. Njegovi starši so bili zaskrbljeni in razočarani.

Tine je vsak dan zgodaj prihajal v šolo. Obiskoval je razne krožke in dodatni pouk. Udeleževal se je raznih tekmovanj. Dobival je priznanja in diplome. V redovalnici je imel same odlične ocene. Lepo se je vedel do učiteljev in sošolcev. Rad jim je pomagal. Bil je vedno dobre volje in vesel. Doma je pomagal mami in očetu, ki sta bila na svojega sina zelo ponosna.

Rosvita Pliberšek, 5. a

PASTIRČKI

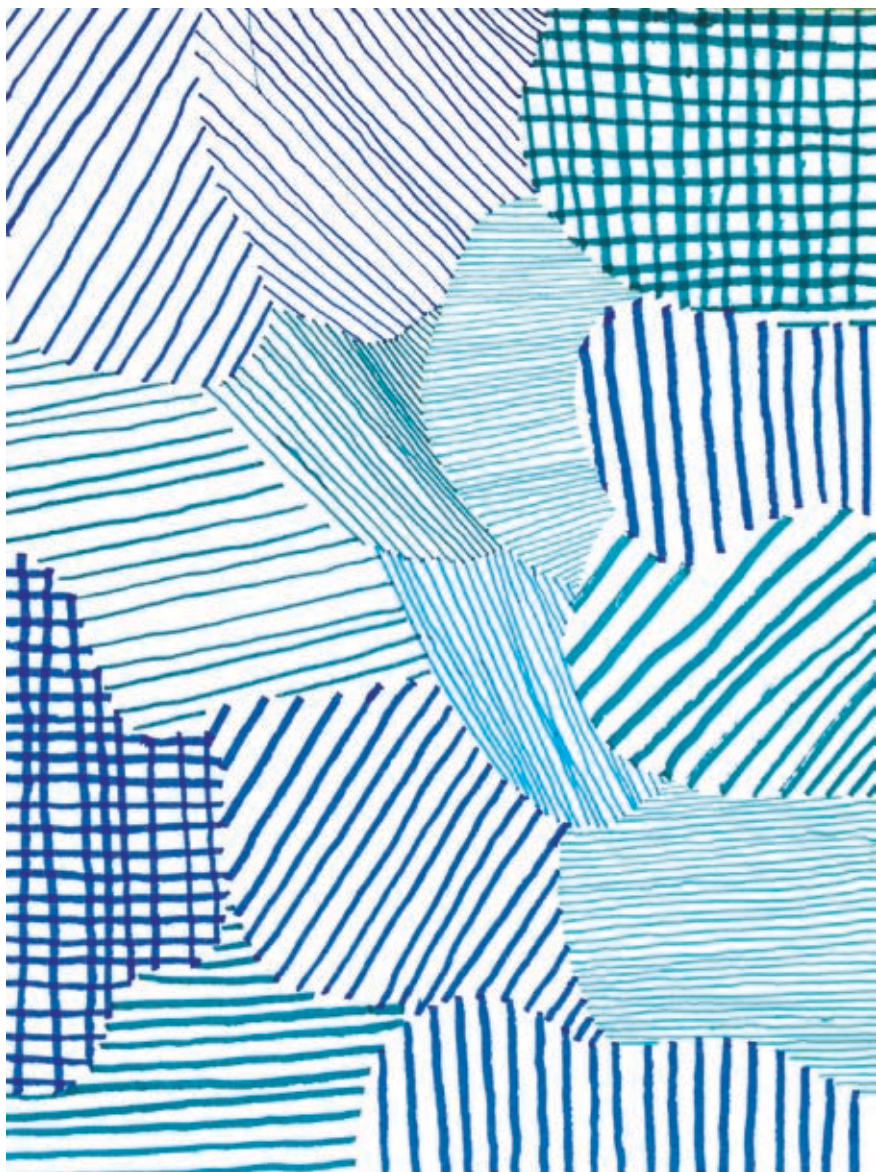
Kje je pastirček Bine?
 Tam, kjer rastejo maline.
 Kje je grmiček, kjer rastejo maline?
 Tam, kjer rastejo robide.
 Kje pa rastejo robide?
 Tam, kjer meljejo rozine.
 Kje pa meljejo rozine?
 Tam, kjer živi pastirček Tine.
 Kje pa živi pastirček Tine?

Tam, kjer živi pastirček Bine.
Kje pa živi pastirček Bine?
Tam, kjer živijo pastirske družine.
Kje pa je zdaj ta pastirček Bine?
V posteljo je zlezal in zaspal.

Sinja Tekavec, 5. a

POMLADNI POZDRAV

Čas, ko rožice začnejo rasti,
čas, ko se kozice začnejo pasti.
Takrat, ko sonce se zbudi,
zima odhaja in blede.
A ko kukavica kuka,
izpod grma deklica pokuka.
Rdeča lica, zelene oči
in ta dan se več ne mrači.
Pomlad se po gozdu vrti,
da vse po zraku frči.
In seme, ki pade na tla,
vzklije in zraste
ter rožnat cvet nam da.

Jakob Kajbič, 6. b

Lovro Šušek, 5. a

STARI MEDO

Nekega dne se je rodil deček po imenu Nejc. Ko se je rodil, so mu kupili medvedka, ki se ga je zelo razveselil. Leta so hitro minevala in Nejc se je naučil hoditi in govoriti. Začel je hoditi v šolo. Vedno je imel zraven svojega medvedka, saj se je na njega tako navezal, da ga ni dal za nič na svetu.

Nekega jutra pa je Nejc vstal, se umil ter oblekel in odpravil v šolo. Bilo je vetrovno jutro, vendar Nejca to ni motilo. Iz svoje torbe je vzel medvedka, ki so mu ga starši kupili, ko se je rodil. Nejc si je medvedka položil na tla, da bi zaprl torbo. V tistem trenutku pa je zapihal silovit veter in Nejčevega medvedka je odneslo. Nejc ga ni želel izgubiti, zato je urno stekel za njim. Veter je še bolj zapihal. Veter je bil prehter in preveč vztrajen. Nejc je omagal. Planil je v jok in bilo mu je vseeno, če se mu vsi smeji, da se joče za medvedom. V tistem trenutku si je najbolj želel, da bi imel medvedka v rokah.

Stekel je domov in ves objokan odšel v svojo sobo. Mama je prišla za njim in ga vprašala, kaj se je zgodilo. Vse ji je razložil in povedal, da ga bo poiskal. »O, ti moj mali sonček! Bomo kupili pa novega medvedka.« »Nočem novega,« jo je zavrnil Nejc. »Hočem tistega, ki sta mi ga z očijem kupila, ko sem se rodil. In poiskal ga bom in pika!« Mami je bilo zelo hudo, saj je vedela, kako je bil Nejc na medvedka navezan in vedela je tudi,

kako se je počutil. Odšla je, Nejc pa je še dolgo sedel v svoji sobi in se spominjal dogodkov, ki sta jih preživela skupaj z medvedkom.

Naslednji dan, ko je odšel v šolo, je hodil po isti poti, dokler ni prispel do točke, kjer je medvedka začel odnašati veter. Nejc je dobro vedel, v katero smer je veter odpihnil medvedka. Odločil se je, da bo šel po tej poti, saj tudi ta vodi do šole. Nekaj časa je hodil in kot jastreb gledal, če bi kje videl svojega medvedka. Prispel je do šole, o medvedku pa ne duha ne sluha. V šoli je zgodbo o izgubljenem medvedku povedal svojemu najboljšemu prijatelju Jožefu. Ta mu je obljubil, da mu bo pomagal iskati medvedka. Nejc se mu je zahvalil. Jožef mu je pomežiknil in odšel domov. Tudi Nejc je odšel domov boljše volje, saj je vedel, da mu bo Jožef pomagal iskati medvedka.

In res je bilo tako. Jožef je prišel po Nejca. Mama ju je vprašala, kam gresta, Nejc ji je na hitro razložil in že ju ni bilo več. Nejc je Jožefa pripeljal do točke, kjer mu je nesramni veter odpihnil medvedka in povedal mu je tudi, v katero smer ga je odpihnil. »No pa greva,« je rekel Jožef. Gledal je na eno stran poti, Nejc pa na drugo. Nihče ni nič opazil. Skoraj sta že obupala, takrat pa se je Jožef zadrl. »Tukaj je!« »Kje?« je vprašal Nejc čisto razburjen. »Tukaj.« Jožef je pod grm stegnili roko in začutil medvedka. Povlekel ga je izpod grmovja in ga pomolil Nejcu v naročje. Nejc je zavriskal od veselja in stisnil medvedka tako močno, da mu ga še vihar ne bi mogel izpuliti.

»Kako se ti naj zahvalim, Jožef?«

»Si se mi že zahvalil s tem, ko si mi tudi ti pomagal, kadar sem te potreboval.« »Hvala, res si moj najboljši prijatelj vsega sveta,« je rekel Nejc. Stekel je domov in povedal mami, da sta z Jožefom našla medvedka. Mama je bila zelo vesela, da je našel svojega medvedka, saj se je zelo navezal nanj. Stekel je v sobo in si rekel, da ima veliko srečo, ker je našel svojega medvedka. »Oh, ti moj stari medo,« je rekel in zaspal. Bil je zaspan, saj je imel naporen dan.

Elena Likar, 5. a

ZLATA PTIČKA

Zlata ptička, mala ptička,
zlata krila je razprla.
Zlata krila je razprla,
se hudo na srako drla,
da krade zlata ji peresa,
njen ponos - čudesa.

Sraka se je razjezila,
v zraku se je obrnila,
odletela daleč stran,
v gnezdo, kjer je čakal vran.
Skupaj sta načrt skovala,
da bi ptičko pretentala.

Vzela sta ji vsa peresa,
jih zažgala v ognju kresa.

Čakala sta jo v zasedi,
tam pri Anici - sosedi,
da bi s hruško jo zadela
in bi ptička omedlela.

Ptička kmalu je prišla,
srake pa ni videla.
Usedla se je gor na vejo,
z roso potešila žejo.

Hruška padla je na vejo,
skoraj ptičko bi zadelo,
vejica se je zlomila,
ptička v travo omahnila.

Mislila sta sraka in vran,
da to njun je srečen dan,
a ptička se je le zlomila
in v krošnjo se je skrila.

Ptička je lepo živela,
s pavom sta vse dneve pela,
zlobna sraka in njen vran,
sta le kričala noč in dan.

Krešo Antonić, 5. b

STARI VAU-VAU

Star je kot jaz. Meni je 10 let. Nisva si preveč podobna, a imam ga zelo rad. Vsako večer spi zraven mene in zjutraj najprej zagledam njega. Ima dolga bela ušesa in podplate, moder smrček ter telo in veliki črni očki. To je on, moja najljubša igračka, žametni pes.

Paulina Šušek, 7. a

PLES JE ŠUMEL ...

Bila je deklica, po imenu Pia, ki je imela prav posebno željo. Želela se je učiti plesa, njena mama pa je hotela, da uspe v šoli in je ni pustila plesati. Pia se je odločila, da bo na skrivaj odšla v plesno šolo, ki si jo bo plačevala sama, z mesečno žepnino. Tako se je njena največja želja uresničila. Hodila je vsak dan in naučila se je marsikaj. Postala je celo najboljša v svoji skupini in vsi učitelji so jo občudovali.

Nekega dne, ko je prišla domov, jo je mama poklicala k sebi in ji povedala, da je izvedela za ples. Prepovedala ji je hoditi na vaje. Zaradi Piine odličnosti in nadarjenosti je njeno mamo obiskala učiteljica plesa. Prepričevala jo je o tem, kako Pia v plesu uživa, vendar ta ni popustila. Pia je morala opustiti ples in se učiti le še za šolo. Bila

je izvrstna učenka in plesalka. Zaradi svojega uspeha bi lahko bila sprejeta tudi na eno izmed najboljših srednjih šol, toda njena želja po plesu je bila močnejša. Uprla se je mami in zavrnila šolo ter odšla plesat. Redne vaje in uspeh pri plesu ji je prinesel glavno vlogo v plesni predstavi. Vadila je cele dneve, z mamo se skoraj nista več videvali, razen ob večerih.

Bil je petkov večer, dan pred veliko predstavo. Pia je odšla k mami in ji povedala za svoj nastop in jo nanj tudi povabila.

Napočil je dan predstave. Pia je odšla v gledališče ob štirih, tako kot so bili dogovorjeni z njenim učiteljem, saj se je predstava začela že ob petih. Naličila se je in oblekla v dres, ki ji je odlično pristajal. Predstava je odlično uspela. Pia je zelo uživala in še bolj se je potrudila, ko je med gledalci zagledala tudi svojo mamo. Ta jo je ob koncu objela, ji čestitala in se ji opravičila, da ni spoštovala njenih želja.

Pia se je vpisala v srednjo šolo, ki ji je bila najbolj všeč in je lahko ob šoli obiskovala še ure plesa. Tako je Pia postala zelo dobra plesalka in učenka. Uresničila so se želje obeh, mame in Pie ... in ples je šumel.

Zala Zagoršek, 7. b

PLES ŠUMI ...

Ples je nekaj, česar vsak ne zna.
Ples je nekakšna poezija.
Ko plešeš, se ti odpre čisto nov svet,
ki lep je za znoret.
Če plešeš z ljubeznijo,
roke in noge kar same gredo ...
Ko plešeš, lahko si labod,
lahko si vila ...
in jaz počutim se,
kot da moje bi srce ovila najmehkejša svila.
Ko plešem ...
pozabim na vse ...
na vse, kar okoli mene je.
V milni mehurček sem se skrila,
da razširila bi svoja krila,
ker zelo sem si želela,
da bi ob plesu
poletela!

Brina Strajnar, 8. a

PASTIRČKI

Elena Likar, 5.a

1. Zju - traj pa - stir-čki se zbu - de.
 2. Gozd prav sa - mo-ten se jim zdi,
 3. Te - ma za - kri - la je ne - bo.

Ov - ce na paš-nik pri - že - ne.
 če zvok pi - ščal-ke ne zve - ni.
 Ov - ce do - mov pri - že - ne - jo.

Po - je - jo,
 Vro - ke jih,
 Vpo - ste - lji,

vri - ska - jo.
 vza - me jo,
 spi - jo že,

Kra-tek čas si zi-gro de-la - jo.
 le - pe me - lo - di - je pi-ska - jo.
 v kra-lje-stvo sanj se pe-lje - jo.

SONCE

Zmago Švajncer Vrečko, 8.a

Moderato

Piano

6

11

15

Notografija: B. Gorič

Glavna urednica:	Danica Gotlih
Izbor literarnih del:	Danica Gotlih, Tanja Gobar, Lidija Šenekar, Leja Miljančič
Izbor likovnih del:	Zlatka Schweiger Čermelj
Izbor glasbenih del:	Bojan Gorič, Majda Gorjup
Jezikovna recenzija:	Danica Gotlih, Tanja Gobar
Naklada:	200 izvodov
Tisk:	Unigrafika, d. o. o., Maribor
Naslovnica:	Nej Lešnik, 9. a: France Prešeren Maja Žumer, 8. b: Oton Župančič

CIP - KATALOŠKI ZAPIS O PUBLIKACIJI

Univerzitetna knjižnica Maribor

BUKVICE (2009; Maribor)

Zbornik literarnih in likovnih del učencev OŠ bratov Polančičev
Maribor / Maribor, 8. februar 2009; [urednica Danica Gotlih]. -

ISBN 1581-5781

COBISS-ID 46991105

